

عنوان مقاله:

اهمیت و نحوه مستند نگاری در بناها و بافتهای تاریخی

محل انتشار:

نخستین همایش ملی استحکام بخشی ساختمانهای بنایی غیرمسلح و بناهای تاریخی (سال: 1384)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

فرشته پاشایی کمالی - کارشناس ارشد معماری ، عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد مراغه

ناهید کهنمویی - کارشناس ارشد معماری

خلاصه مقاله:

ساختار غالب شهرهای ایران ترکیبی از بافت قدیم و جدید می باشد ، بافت قدیم که در گذشته ، زندگی سنتی مردم در آن جاری بود با ورود مظاهر مدرن دچار دگرگونی شده ، از آنجا که بافت قدیم به یکباره مجبور به پذیرش عناصر و عملکردهای پیش بینی نشده از قبیل حمل و نقل موتوری ، ساختمانهای مدرن اداری ، تجاری ، آموزشی و بوده است ، شتابزدگی ناشی از آن نوعی ناهمخوانی بین بافت موجود و ساخت و سازهای جدید را بوجود آورده که این روند حتی بر خلاف ایجاد سازمانها و ارگانها و در پی آن ضوابط ، آئین نامه ها و دستورالعملهای مربوط به حفظ و نگهداری بافت تاریخی و طرحهای توسعه شهری ، همچنان ادامه دارد و باعث فرسودگی ناخواسته و روزافزون بافتهای باارزش قدیمی می شود . این بافتها در اغلب شهرها در قلب شهر قرار گرفته و سطح قابل توجهی را هم به خود اختصاص داده است با این وجود غالبا از سرزندگی و پویائی لازم در شان یک فضای غنی شهری باشد برخوردار نیست . اقدامات موجود در رابطه با بافتهای قدیمی اگر هم توانسته باشد از فرسودگی آنها جلوگیری کند ، آنها را منجمد کرده و از رشد بازداشته و در نهایت به حالت موزه ای در آورده است . در واقع رشد شهرهای ما نه از درون بلکه در پیرامون آنها شکل می گیرد ، این در حالی است که در داخل شهرها سرمایه های کالبدی ، فرهنگی ، تاریخی و فراوانی نهفته است . بنابراین ضرورت معاصر سازی بافت تاریخی به شدت احساس می شود ، بدین منظور باید در رگهای جسم قدیم شهر ، زندگی جدیدی جریان یابد و این مستلزم تغییر است تغییری که بی آنکه به ماهیت شهر لطمه زند ، کالبد آن را برای زندگی جدید مهیا سازد . چرا که تغییر ذات هستی است . در این راستا مستند نگاری وضع موجود از دو جنبه اهمیت می یابد یکی از آن جهت که وضعیت قبل از تغییر را برای آینده ثبت کند و دیگر آنکه پایه ای برای شناخت وضع موجود باشد .

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/3998>

